

raldirektøren eksisterer der for Diebliffet i Postkontorerne i Indenrigsministeriet af høiere Bestillingsmænd kun to Fuldmægtige, som ikke ere, hvad man kalder postalst uddannede; alle de øvrige Postembedsmænd, navnlig i de høiere Stillinger, ere overgaaede fra det gamle Postvæsen i de nuværende Poststillinger og ere Alle postalst uddannede gennem praktisk Arbejde paa Postkontorer. De to Fuldmægtige, som nu ere i Indenrigsministeriets Postkontorer, have vel ikke denne Uddannelse, og som Følge deraf savne de Noget af den manuelle Færdighed, der udfordres til at sortere Breve med en vis Rutine, men ligesaa vist er det, at de faae Leilighed til at trænge dybere ind i den egentlige Postbestyrelse, saa at de ad den Vej kunne være til overordentlig Nytte i Postbestyrelsen. Sikkert skulde man da ikke tro, at Tilstedeværelsen af disse to Fuldmægtige skulde være tilstræffelig til at dømme det hele nuværende Indenrigsministeriums Postpersonale som værende mindre postalst, og at denne Omstændighed skulde lægge særlige Hindringer ivoen for en forsvarlig Forretningsgang eller, som det ærede Medlem jagde, være Skyld i den Stagnation, som foresindes i Postvæsenet. Det ærede Medlem gjorde, som jeg tidligere bemærkede, Resultaterne af de med Udlandet i de senere Aar indgaaede Overenskomster og Konventioner til Gjenstand for temmelig indgaaende Bemærkninger og Underfølgelser. Jeg skal ikke følge ham i al den Detail, han der kom ind paa; men jeg skal nævne som Resultat af disse Overenskomster og Konventioner, at for Thysslands Bedkommende er nu Taxten for Forsendelse af Pakker den samme, som den har været for Pariserkonventionen af 1880, nemlig 72 Ore pr. 10 Punds Pakker; for Sverigs, Norges, Frankrigs og Italiens Bedkommende er Taxten for Pakker nedsat, og kun for enkelte Lande, som vi staa i mindre livlig Handelsforbindelse med, f. Ex. Schweiz, er Taxten undergaaet en ringe Forhøjelse, som imidlertid ikke har nogen videre praktisk Betydning. Brevtaxterne til det sydlige Udland ere gjenemgaaende lavere; for dem gælder Konventionerne og Overenskomsterne af 1874 og 1878. Kun for Slesvigs, Holstens, Lübeck, Hamborgs og Thyssland Bedkommende er der indtraadt en Forøgelse, saaledes at Taxterne for disse Lande ere stegne fra respektive 12 og 16 Ore til 20 Ore. Det kan jo ikke være Andet, end at Regjeringen har anvendt al sin Indflydelse for at vedligeholde det tidligere heldigere Forhold i saa Henseende; men det er stranded paa aldeles uovervindelig Modstand fra Thysslands Side, som jeg antager, at det ærede Medlem ikke

vil gjøre dette Ministerium ansvarligt for. Det er rigtigt, at hvor Dremønten bruges, har der været et vist Spillerum med Hensyn til Omsætningen fra 25 Centimer til Dremønt, idet man havde Valget mellem at sætte 18 eller 20 Ore; men man har valgt 20 Ore, fordi denne Omsætning var den almindelige for de andre Lande, hvor Dremønt er indført, nemlig for Sverig og Norge, og fordi Resultaterne af Overenskomsterne i det Hele have været en Nedgang i Taxterne til de sydlige Lande, samt fordi man samtidig skabte en anden Fordel, væsentlig for Handelsstanden, idet man indførte Brevkort, saa at den bekvemt kan besørge en Del af sin Korrespondance, sine Bestillinger osv. gennem disse for 10 Ore. Dette er Grunden, hvorfor jeg troede det forsvarligt at følge den samme Fremgangsmaade, der er fulgt i de andre Lande, som have Dremønt. Jeg skal endnu kun nævne, at Nedsættelsen af Taxten fra 20 til 18 Ore vilde have givet Postvæsenet et Tab af 35,000 Kr. om Aaret. Det ærede Medlem henvendte dernæst sin Opmærksomhed paa Routen Korsør—Aiel, og hvis jeg ikke forstod det ærede Medlem feil, gjorde han sig atter der skyldig i en Misforstaaelse af det ældre Forhold. Efter Traktaten af 1868 var det nemlig ikke saaledes, at Udførelsen af denne Postroute var overladt til Danmark alene. Nei, den var fælles, og det saaledes, at ikke blot Indtægten og Udgiften deltes, men saaledes, at Thyssland havde forbeholdt sig en afgjort Indflydelse paa Ordningen af hele Driften, Taxtansættelser, og hvad dertil hørte. Men det er sandt, at samtidig blev der indgaaet en Overenskomst med Thyssland, hvorefter den praktiske Udførelse af Taxten overlodes til Danmark, idet den udførtes alene med danske Skibe; men denne Overenskomst var midlertidig og kunde opsiges med et vist og det temmelig kort Varjel, fra hvilken Side det skulde være. Overenskomsten var ikke fordelagtig for Danmark, og det var Grunden til, at der i dette Thing blev udtalt et meget indtrængende Ønske om, at Regjeringen skulde forsøge paa at tilveiebringe Betingelser for dette Forhold, der vare heldigere for Danmark. Et saadant Forsøg blev gjort; men Følgen af, at man i det Hele taget rørte ved denne Sag, blev, at Thyssland benyttede sin Ret til at forlange at indtætte det halve Antal Skibe i den danske Fart. Derefter blev der indgaaet en fornyet Konvention med Thyssland, som var bleven nødvendig, fordi den ældre var bygget paa den Forudsætning, at Taxten skulde udføres alene med danske Skibe. Om Indholdet og Resultaterne af denne nye Konvention ville